
OBSAH

HOVORY A ZPOVĚDI /7

Prolog /9

Život (1920)

I. /11

Hovory I.–III. (1919)

Píseň o Narcisovi (1920)

Zakletý strom (1921)

II. /18

O díle (1920)

Chvála kritiky (1920)

Hana kritiky (1920)

O debatě (1920)

III. /28

O pravdě a lži (1921)

Zběhova bolest (1921)

O romantismu (1921)

Kompromis (1920)

Zpověď o hodině z rána (1920)

IV. /40

Rozpor I.–II. (1920)

Malé město (1920)

Revolucionář (1920)

Ježíš, Tábor, bolševik (1921)

Internacionála (1921)

Epilog /50

O věrnosti (1921)

PRÁCE PUBLIKOVANÉ KNIŽNĚ

ARTHUR SCHOPENHAUER. Geneze díla

(Příspěvek k psychologii tvorby) /55

Úvodem /57

K literatuře předmětu /58

Kapitola I. Romantismus mládí /60

Kapitola II. Studia univerzitní /64

Kapitola III. Základy noetické /76

Kapitola IV. Věta o důvodu /84

Kapitola V. Výmarské intermezzo /94

Kapitola VI. V Drážďanech I. /103

Kapitola VII. V Drážďanech II. /115

Kapitola VIII. V Drážďanech III. /121

Slovo závěrečné /130

O VĚDOMÍ /133

Úvodní slovo /135

I. /136

II. /142

FILOSOFIE, JEJÍ PODSTATA A PROBLÉMY /147

Úvodem /149

Kapitola I.: Podstata a výměr filosofie /150

1. Obtíže definice
2. Filosofie jako nauka o zvládnutí skutečnosti
3. Jedinečné a obecné
4. Věda a filosofie
5. Rozdělení filosofie
6. Náboženství, umění a filosofie
7. Filosofický eros a úkol filosofův

Kapitola II.: Metoda filosofie /159

1. Nauka o poznání a noetický kruh. Skepticismus a ostatní možná řešení
2. Logicismus
3. Dělitko filosofických směrů
4. Formální psychologismus
5. Kriticismus Kantův
6. Německá filosofie hodnot
7. Evolucionismus
8. Intuicionismus Bergsonův
9. Materiální psychologismus

Kapitola III.: Nauka o poznání /177

1. Problém reality: imanence a transcendence skutečnosti
2. Pravda a skutečnost
3. Genetické předpoklady. Paradox poznání a hranice poznání
4. Výklad skutečnosti: introjekce logická a psychologická
5. Metodologie věd

Kapitola IV.: Výhledy /204

1. Problém ontologický: monismus, dualismus, paralelismus a pluralismus
2. Filosofie vlnění a mravní ideál

Poznámky /209

SAINT-SIMON A AUGUSTE COMTE. Příspěvek k dějinám sociologického racionalismu /221

Úvodní poznámka /223

Kapitola I.: Francouzské osvícenství a protiosvícenská reakce /224

1. Osvícenství: povšechná charakteristika
2. Osvícenská filosofie
3. Osvícenství a problém náboženský
4. Osvícenská etika
5. Osvícenská politika: a) Rovnost a svoboda
6. Osvícenská politika: b) Smlouva společenská a suverenita lidu
7. Osvícenská sociologie
8. Revoluce a Napoleon
9. Protiosvícenská reakce. Problém syntézy

Kapitola II.: Saint-Simon /248

1. Osobnost
2. „Lettres d'un habitant de Genève“ (1803)
3. Saint-Simonova filosofie a sociologie do r. 1814
4. „De la réorganisation de la société européenne“ (1814)
5. Stadium „průmyslové“

Kapitola III.: Saint-Simon a Comte /271

1. Comtovo mládí; seznámení se Saint-Simonem
2. Comtův „Prospectus des travaux nécessaires pour réorganiser la société“ (1822)
3. Comtova závislost na Saint-Simonovi
4. Comtova osobnost a život do r. 1842

Kapitola IV.: Comtova pozitivní filosofie /286

1. Pozitivní filosofie
2. Comtovo pojetí sociologie
3. Sociální statika
4. Sociální dynamika
5. Pozitivní politika
6. Závěr Comtova života a díla

Literatura a doklady /306

O PRAVDÁCH A FILOSOFECH. Úvahy filosofické /313

Vstupní traktát o optimismu a pesimismu /315

Traktát o pravdách /318

Traktát o náboženství /334

Traktáty o filosofech /338

Angelus Silesius /338

Immanuel Kant /341

Arthur Schopenhauer /350

Henri Bergson /352

B. Croce a česká estetika /357

Německý paradox /360

Epilog /364

Bibliografická poznámka /366

ÚTĚK PŘED STAROU FILOSOFIÍ /367

O BUDOUCNOSTI EVROPSKÉ KULTURY /377

Úvod /379

Kapitola I.: Přírodní věda a filosofie /381

Kapitola II.: Mechanismus a kapitalismus /390

Kapitola III.: Reakce proti mechanismu /396

Kapitola IV.: Kapitalismus /403

Kapitola V.: Socialismus /410

Kapitola VI.: Exkurs o současné politické situaci v Evropě /415

Kapitola VII.: Zlidštěný svět /420

Kapitola VIII.: Výhledy na náboženství /427

SOUSTAVA SKLADEBNÉ FILOSOFIE
NA PODKLADĚ ZKUŠENOSTI.

KNIHA PRVÁ: ZÁKLADY POZNÁNÍ /431

Úvodní slovo /433

Rozvrh celého díla /437

PROLOG. OBRANA FILOSOFIE /439

Její nečasovost. Filosofie a věda jako mýtus. Naturalismus mýtem. Jeho principy. Příčiny jeho negativního poměru k filosofii. Soumrak naturalismu a filosofická kritika. Nietzsche, pragmatismus, Bergson jako filosofie přechodu. Světová válka. Její kulturní neplodnost a poválečný zmatek. Obrat ve vědě a ve filosofii. Funkce, struktura, řád ústředními pojmy. Svítání nového mýtu. Jeho sociální poslání. Principy skladební filosofie. Její nároky. Zkoumání oprávněnosti těchto nároků. Případ Comtův. Omyly pozitivní filosofie. Její správná tušení. Pojem sociálního konsensu. Definitivní vymezení nároků skladebné filosofie.

KNIHA PRVÁ: ZÁKLADY POZNÁNÍ /451

Kapitola I.: Předpoklady filosofie /453

Předběžná zkoumání o látce a metodě filosofie. Látkou filosofie celek skutečnosti. Vědění o skutečnosti podmínkou, aby mohla být kladena existence. Nemožnost rozlišení (subjektivního) vědění o skutečnosti od (objektivní) skutečnosti. Prvé úskalí

nihilismu. Descartesův pokus záchrany: sebejistota myslícího já. Descartesův omyl. Opětná nemožnost odloučení subjektu a objektu. Námitky proti ní. Nároky absolutismu a třetí úskalí nihilismu jako jejich důsledek. Potřeba srovnávacího kriteriia, jímž by bylo toto trojí nebezpečí zažehnáno. Je skýtáno věděním reflektovaným, tj. myšlením. Nemožnost kriteriia, jímž by byly zkoumány logické funkce, a čtvrté úskalí nihilismu. Jeho definitivní zažehnutí postulátem vzájemné kontroly bezprostřední a reflektované zkušenosti. Rozvrh dalších zkoumání. Závěry této kapitoly.

Kapitola II.: Reálný objekt (Problém reality) /457

Vědění o vnější skutečnosti a problém reality. Názor hrubé zkušenosti (naivní realismus). Jeho znaky. Podmíněny předmětnou intencí smyslovou, afektivně znečištěnou. Bezprostřednost smyslového vnímání a jeho evidence. Odmítnutí Schopenhauerovy teorie o intelektuálnosti smyslového vnímání. Důsledek předmětné intence: vněmy směřují bezprostředně ke zdrojům svých popudů. Skladebná intence smyslová a její rozbor. Evidence smyslového vnímání a její dosah. Existence klamů smyslových. Není i víra v objektivní realitu klamem? Noetický idealismus. Bez úspěchu vyvracen novorealismem. Smyslové vnímání jest bezprostřední, nikoliv intelektuální datum. Jeho nespolehlivost není ohrožena existence vnější reality, nýbrž jen adekvátní postřehnutí této reality. Odmítnutí neutrálního monismu. Postulát nerozlišeného jsoucna. Zkoumání poznávací hodnoty smyslové evidence. Drieschův postulát „racionální případnosti“. Větší rozrůzněnost jsoucna. Sekundární kvality reálné? Lidská zkušenost biologickým produktem? Redukce kvalit na kvantity. Její dosah nejvýše metodický, nikoli ontologický. Její neplatnost pro oblast psychické skutečnosti. Naturalismus v psychologii a jeho odmítnutí. Podstata jsoucna také kvalitativní. Biologické motivy pouze sebezáchovné? Sensace estetické vyvracejí toto pojetí. Různý možný poměr intence estetické ke skladebné a předmětné. Všem smyslovým kvalitám přísluší – přesně nezjistitelný – reálný dosah. Rehabilitace hrubé zkušenosti.

Kapitola III.[-VI.]: Reálný subjekt /468

Realitou objektu zaručena i realita subjektu. Jednotlivé vrstvy reálného subjektu: 1. „čisté Já“ (= Já). Jest předpokladem, že něco jest (mnou) uvědomováno. Příklad se zrcadlem. Štěpení Já. Mimovědomé Já? Funkce Já. Totalitní její ráz. Zažitek totožnosti a jednoty Já. Zkoumání „duševní substance“. Zažitek totožnosti a jednoty Já podroben kritickému zkoumání. Jeho fiktivnost. Reálná kontinuita psychofyzického subjektu a relativní identita jeho skladebných tendencí. – 2. „psychofyzické Já“. Hrubá zkušenost nezná rozdíl mezi „tělem“ a „duší“. Dosavadní řešení psychofyzického problému. Kauzalismus. Rozdílnost duševní a hmotné substance involvuje nemožnost vzájemného jejich působení. Paralelismus. Jeho redukce psychické řady na fyziologickou. Odmítnutí tohoto postupu. Naturalismus zakukleným dualismem. Surodost jeho „substancí“ záchranou před úskalím kauzalismu. Důsledkem této surodosti substancí nesrozumitelnost vztahu mezi nimi. Neschopnost naturalismu vyložit totalitní intenci Já „mechanickou“ kauzalitou. Postulát vztahu funkcionálního. Neschopnost naturalismu vyložit jevy instinktivní. Kritika teorie Thorndikovy. Instinktivní pochody jsou podmíněny funkcionálně. Stejně organické pochody mimovědomé (tělové). Jevy vnitřní sekrece. Reálný subjekt jednotou psychofyzické konstituce. Odmítnutí genotypových a endokrinních formulí. W. Stern o „psychofyzické neutralitě“ reálného subjektu. Obměna této formule: totalitní vztah psychofyzický. Význam totalitní intence Já. Problém svobody. Rehabilitace hrubé zkušenosti.

Kapitola IV. /480

3. „psychologické Já“ (Sebe). Je výrazem pro bezprostřední zkušenost psychicky předmětnou. Nepatrný stupeň této předmětnosti; je krajně nespolehlivá. Schelerův postulat vnitřního smyslu. Klamy vnitřní zkušenosti. Omyl a klam. Obsah jednotlivých obsahů Sebe podmíněn sociálně. Fenomenologické zření jejich domnělé „podstaty“ odmítnuto. „Klamy“ sebezpoznání. Metodologické důsledky: nespolehlivost introspekce. – 4. „sociální Já“ (Mě). Kryje se s tím, co mohu nazývat „svým“, zvyšuje tím svou sociální prestiž. Za druhé s tím, več jsem se věnil jako v něco nadosobního. Za třetí s tím, co mohu nazývat „svým“ dílem. Nestejná hodnota jednotlivých součástí Mě. Mě formováno sociálními vlivy. Pluralita Mě. – Reálná existence Ty. Není vysouzena analogicky, nýbrž postřehnuta sympaticky. Omezení Schelerovy teze o bezprostředním zření Ty. – Nedostatky a přednosti vnitřní zkušenosti. Jí stává se nám skutečnost teprve srozumitelnou. Doposud nedostatečně prozkoumána. Závěry.

Kapitola V. /489

Reálný subjekt svazkem tendencí. Hume. Emotivní ráz těchto tendencí. Skutečnost jako předmětné a telické datum. Zájem, instinkt, reflex. Klasifikace emocí na libé a nelibé. Její bezobsažnost. Východiskem ke klasifikaci tendencí klasifikace individuálních aktů. Behaviorismus a jeho metodická pochybenost. Trojí zájmová větev: ego-, altero-, autocentrická. Ověření úplnosti této klasifikace. Nutnost její obhajoby. Naturalistická redukce všech zájmových větví na prvou. Vemlouvavost tohoto pojetí. Průkaz relativní samostatnosti větve alterocentrické. Odmítnutí eudaimonismu jako důsledek nepřevoditelnosti kvalit. Hlad a rozbor emocí s ním spojených. Schopenhauerův pesimismus. Freudovo pojetí „libosti“ jako „principu smrti“. Autocentrický ráz také u emocí egocentrických? Prchavost těchto emocí. Výrazové emoce jako doprovod autocentrických činností. Jejich nezávislost na větvi egocentrické?

Kapitola VI. /497

Egocentrické činnosti mohou se stát výrazovými. Boj pro boj. Teze o organickém přebytku jako o příčině výrazových činností, její vyvrácení. Groosova teorie hry: hra biologicky prospěšnou přípravou. Odmítnutí této teorie. Autonomnost činností výrazových. Další doklad pro přeměnu sebezáchovných činností ve výrazové: lidský poměr k práci. – Nástin emocí alterocentrických, jejich relativní trvalost. Zkoumání teze o výrazové podstatě činnosti teoretické. Bergsonovo pojetí „praktického intelektu“ a člověka jako „homo faber“. Praktická služebnost teoretických činností až druhotná? Marxismus, jeho sociologický ekonomismus odmítnut. Essertierova teze o podstatném rozdílu činností technických a teoretických v primitivních společnostech. Funkce teoretické činnosti právě teoretická: výrazový ráz této činnosti. Teoretická činnost předmětná stejně výrazová. I vněmová činnost (výrazovým) vytvářením. Důsledek pro problém vývoje. Pouze výrazové činnosti vývoje- a kulturotvorné. Psychoanalytická teze o prevalenci sexuálního zájmu modifikovaná: erotická struktura kosmu?

Kapitola VII.[-XIII.]: Proces poznání /507

Bezprostředním vnímáním skutečnost jen postřehována, respektive zažívána. Rekapitulace poznatků o bezprostředním vnímání. Představování jako konkrétní reprodukce konkrétních smyslových dat, spojená s reprodukcí konkrétních souvislostí mezi nimi. Paměť. Imaginace. Rozdíl představování a myšlení. Představivé souvislosti asociacemi.

Představování jako typická forma teoretické činnosti na primitivních stupních vývojových. Její rozbor. Skladebný ráz představivých činností. – Vztah času a prostoru. Jeho bezprostřednost, konkrétnost, zdánlivá abstraktnost. „Vědecký“ a „psychologický“ prostor. Jejich srovnání. Psychologický prostor konkrétním rámcem pro danou kvalitativní náplň. Vědecký prostor homogenním schématem. Analogický poměr u času. Homogenní čas fyzikální. Pochody ireversibilní. Uznání reality času fyzikou. Psychologický čas kvalitativním datem. Jeho realita zárukou reality změny. Mnohost „časů“. Reálná existence prostoru a času důsledkem bezprostředního jejich zažívání. Absolutní a relativní prostor. Pojem prostoru. Analogický poměr u názoru časového. Jeho skladebnost. Pojem času. Relativita času. Nahražování reálného (= bezprostředně zažívaného) prostoru i času jejich pojmovým určením hlavní příčinou zmatků v dosavadních diskusích o této věci.

Kapitola VIII. /515

Činnost reflexivní a zákony myšlení. Stanovisko logicismu: rozdíl mezi výkladovým postupem psychologickým a normativním postupem logickým. Stanovisko psychologismu: nutnost psychologického zkoumání intelektuální činnosti. Naturalistická teorie myšlení odmítnuta. Řád myšlení určován skladebnou intencí intelektuální. Rozbor věty. Pojem smyslu. Reflexivní činnost jako přiřazování významů k jednotlivým psychickým datům, spinaných nadřazenou souvislostí. Postihování smyslu vlastní podstatou intelektuální činnosti. Poměr k postřehování a k představování. Postihnutí smyslu předpokládá vždy vytčení určitého funkcionálního vztahu, který obepíná určité psychické datum. Kategorie vztahu nadřazena kategorii smyslu. Pokračování v rozboru věty. Věta funkcionálním vztahem, spinajícím v jednotu funkcionálně určené útvary jednotlivých slov. Zapadá do funkcionálních vztahů různě nadřazených. Prospektivní ráz intelektuální činnosti. Dedukce primárním pochodem logickým, indukce zastřenou dedukcí. Selektivní, analytická a kumulativní intence jako typické formy skladebné intence intelektuální. – Zákon identity. Jeho bezobsažnost. Je prostým výrazem pro řád našeho myšlení, tedy výrazem pro skladebnou intenci intelektuální. Obrana tohoto pojetí proti logicismu. Intelektuální činnost formální, vizící jednotlivé významy ve funkcionální souvislost. Vytčení možných formálních vztahů intelektuálních úkolem formální logiky. Jejich vyplněním pomyslnými kvantitami jest konstituován ideálně kvantitativní vztah matematický. Jeho identitnost. Záměnou pomyslné kvantity za reálnou vzniká reálný vztah kvantitativní. Myšlená reálná kvantita zůstává iracionální: stane se identitní pleno sensu. Důsledky: Jedno a Vše. Domnělý nihilismus rozumu. Mechanistická fyzika. Bergsonův omyl. Intelekt není zatížen hmotností: nerozumí hmotě. Omyl naturalismu v předmětnění pojmových vztahů reálně kvantitativních. Kvantitativní vztah vždy vztahem identitním.

Kapitola IX. /525

Meyersonův „akosmismus“ a jeho mylnost. Jak vykládáme skutečnost. Jednoduchá kvalita iracionální. Formálně kvantitativním vztahům dáváme jako iracionálnější přednost před formálně kvalitativními. Dosah tohoto postupu: realita kvalit zůstává nedotčena. Funkcionální vztah materiální. Může jím být jenom vztah kvalitativní. Jeho vyšší racionálnost u srovnání se vztahem kvantitativním. Intelekt zatížen kvalitativností. Stoupající racionálnost vztahů biologických, psychologických, sociologických. Kvalitativní změna racionální. – Spiritualismus. Jeho redukce kvantit na kvality neoprávněná.

Pojem ideální kvality a dnešní fyzika. Reálný dosah skladebné intence intelektuální pouze hypotetický, ovšem v různém odstupnění. Problém logické závaznosti. Jest jen formální, materiální závaznost jako důsledek víry (přesvědčenosti). Filosofie jako učení o pravé a nepravé víře.

Kapitola X. /532

Problém smyslu. Zmatek v nazírání na tento problém. Rekapitulace dřívějších poznatků. Rozlišení funkcionálního vztahu a určení. Smysl noetický a reální. Rozbor postihování smyslu. Vztah predikativní a funkcionální. Význam negace. Princip identity a kontradikce znovu zkoumány. Funkcionální vztah formálně kvalitativní. Výklad asociace. Významy představivé. Významová soustava fyziognomicko-kvalitativní. Rozbor pojmu. Pojem jako přesné určení (nenázorného) významu. Myšlení nenázorným procesem, vytvářejícím novou, pomyslnou a odvozenou sféru reality pouze míněné. Plasticita pojmů. Proces abstrakční: zařazování významů v nadřazené souvislosti. Jednoznačnost pojmového určení dána teprve příslušným funkcionálním vztahem. Pojem předmětně určeným významem.

Kapitola XI. /540

Významové soustavy předmětné: ideálně kvantitativní, formálně kvantitativní, přírodně kvalitativní, psychicky kvalitativní, kulturně kvalitativní. Významové soustavy telické. Telický smysl: ideální a reálný. Schematický přehled soustav předmětných. Jiné významy pojmu smysl? Smysluprostý, nesmyslný, protismyslný. Poměr soustav hrubé zkušenosti k soustavám předmětným a telickým. Závěry.

Kapitola XII. /549

Schopenhauerovo metafyzické pojetí intelektu. Jeho rozbor. Intelektuální činnost emotivní. Emotivní doprovod příčinou zažívané evidence psychických dat vůbec. Rozbor víry (přesvědčenosti). Poměr předmětných a afektivních prvků v intelektuální činnosti, nazírán geneticky. Věda poznáním odosobněným. Její autocentrický ráz: věda pro vědu. „Technická kultura“ a proctví Spenglerovo. Týká se spíše Ameriky. Vliv afektivních prvků na intelektuální činnost v individuálním životě. „Vůle k pravdě“, „vůle ke lži“, „vůle k víře“. Objektivita vědy. Podmíněnost vědy daným sociálním stavem (sociálním konsensem), demonstrována na naturalismu.

Kapitola XIII. /559

Durkheimův „sociologismus“, jeho odmítnutí. Význam individua v sociálním dění. Stupnice „nadání“: stupeň receptivní, reprodukční, kombinační, inovační. Kulturní vývoj dílem inteligencí inovačních. Jejich podmínění daným sociálním stavem. Tvoření činností výrazovou. Význam intelektuální činnosti pro sociální dění. Působí diferenciacně, spolu i skladebně. Proti iracionalismu. Apoteóza intelektu. Intelektuální činnost z psychických nejhodnotnější. Stupnice soustav telických. Primát filosofie.

Závěry knihy první /565

a) polemické: skladebná filosofie proti naturalismu, biologismu, racionalismu, noetickému idealismu; b) metodické: psychologismus a sociologismus přesně definován. Skladebná filosofie radikálním empirismem. Její kladný poměr k metafyzice. Její spřízněnost se současnými tendencemi filosofickými; c) věcné: výklady jednotlivých kapitol shrnuty ve formě tezí. – Skladebná filosofie kvalitativním realismem, funkcionálním objektivismem, funkcionálním racionalismem. Program zbývajících knih tohoto díla.

Poznámky /574

TŘETÍ ŘÍŠE. Úvodem do současného politického stavu /581

Kapitola I.: Německý národní socialismus /583

1. Historické předpoklady. 2. Cíl národního socialismu a jeho celkový politický profil. A. Hitler. 3. Rasová základna národního socialismu a její důsledky: rasová politika zahraniční, kulturní, vnitřní. Pruský militarismus a protidemokratické tendence v národním socialismu 4. Rasová základna v morálce. Antisemitismus. Boj proti marxismu. Poměr k třídnímu boji. 5. Hospodářský program národního socialismu. Reformní návrhy G. Federa: zrušení úrokového otroctví. Hospodářský organicismus. Návrat k lennímu zřízení. 6. Důsledky pro průmyslovou politiku. Národní socialismus německou formou fašismu. Stavovský stát. Shrnutí.

Kapitola II.: Vývoj korporativní myšlenky /603

1. Schéma sociálního vývoje. 2. Vznik moderního státu. Bytostné sepětí (liberální) demokracie s kapitalismem. Moderní stát v kritice Durkheimově a Durkheimův postulát korporativního zřízení. 3. Stav a korporace. Korporace ve středověku. 4. Podstata kapitalismu. Kapitalistický vývoj. Hospodářské organizace výrobní korporacemi? 5. Vznik korporací v demokratických společnostech. Jejich poměr k organizacím politickým. 6. Nástin korporativních teorií před a po r. 1848. 7. Korporativní teorie z konce 19. století. Bismarckův plán „hospodářské rady“.

Kapitola III.: Korporativní myšlenka ve světle třídního boje /621

1. Pojem společenské třídy. Kritika marxistického pojetí. 2. Proletarizace dělnictva v kapitalismu. Třídní vědomí a třídní boj. 3. Socialismus třídní a reformní. Kapitál jako „třída“. 4. Stav, korporace a třída. Zájmové a politické organizace dělnické. 5. Odborové organizace. Francouzský syndikalismus. 6. Instituce „dělnických rad“ a zřízení sovětské. Je korporativním syndikalismem. Myšlenka rad v poválečném Německu. 7. Dva návrhy z 2. kongresu rad v Berlíně 1919. 8. Německá „Říšská hospodářská rada“.

Kapitola IV.: Stavovský stát /643

1. Jak vzniká politická vůle. 2. Potřeba politického programu. Proč vznikl fašismus? 3. Spannův „stavovský stát“. Individualismus a univerzalizmus. Univerzalizmus feudalismem. Problém „nejlepší vlády“. 4. Spannova klasifikace stavů. Prvým krokem k jejímu zamítnutí klasifikace sociálních funkcí. 5. Stavovský stát zřízením kastovním. Caesaropapismus. Správní decentralizace. 6. Organizace hospodářských činností ve stavovském státě. Návrat k cechům. Srovnání s italským fašismem. Fašismus korporativním solidarismem. 7. „Stavovský sněm“. Odpolitizování hospodářství ve stavovském i fašistickém státě. 8. „Třetí říše“ ve formulaci Spenglerově a úhrnný soud o fašismu.

Perspektivy /667

Skladebná společnost korporativním funkcionalismem. Schéma správní i politické organizace skladebné společnosti. Co je to pokrok?

ŘÁD KAPITALISTICKÝ A SKLADEBNÝ /677

Úvodní slovo /679

I. /680

II. /688

PŘÍSPĚVKY VE SBORNÍCÍCH A ČASOPISECKÉ STUDIE

KOREFERÁT DR J. L. FISCHERA K PŘEDNÁŠCE
VILÉMA FORSTERA „O DUŠEVNÍM MECHANISMU“ /703

O DVOJÍM ŘÁDU /708

POZITIVISMUS VĚDECKÝ? /713

ANALÝZA POZNÁVACÍHO PROCESU /722

CO S DEMOKRACIÍ? /738

MARXISMUS A SKLADEBNÉ POJETÍ /756

MARXISMUS A KOMUNISMUS /759

CO S FILOSOFIÍ? /763

POSLÁNÍ FILOSOFIE /767

K DISKUSI O TZV. NORMATIVNÍ TEORII /773

KVALITATIVNÍ METODA VE VĚDÁCH /777

Ediční poznámka /787

Textologická poznámka /790

Jmenný rejstřík /799